روایت

عکس یادگاری با فرعون شنیدنی شد

امیرمحمد صمصامی، هنرمند و دوبلور پیشکسوت کتاب «عکس یادگاری با فرعون؛ یادداشت‌ها و برداشت‌های سفر مصر» نوشته عباس نادری را خوانده و حاصل آن به صورت کتاب گویا توسط انتشارات نوین منتشر شده است. مهر درباره این خبر توضیح داده که عباس نادری، نویسنده، شاعر و پژوهشگر، در کتاب عکس یادگاری با فرعون، سفر به شهرها و مناطق مختلف مصر از جمله قاهره، شبه جزیره سینا و اسکندریه را روایت کرده است. نسخه چاپی این کتاب که پیشتر مورد استقبال مخاطبان قرار گرفته بود، در سال ۱۳۹۵ در جشنواره علمی تربیتی رشد به عنوان کتاب برگزیده انتخاب شد.

از عباس نادری پیشتر کتاب‌های متعددی از جمله سه مجموعه شعر منتشر کرده و نیز کتاب صوتی «چهل نامه به ماه» حاوی نثرهای ادبی او نیز چندی پیش با صدای نادر پناه‌زاده توسط انتشارات نوین کتاب گویا منتشر شد.

رنگ و بوم

میرزا غلامرضا در آریانا

نمایشگاه آثار خوشنویسی میرزا غلامرضا اصفهانی با عنوان «الفقیر غلامرضا» دیروز در نگارخانه آریانا افتتاح شده و فقط سه روز فرصت است که به نشانی الهیه، انتهای خیابان مریم شرقی، ابتدای خیابان فرشته (شهید فیاضی)، شماره ۹ سر بزنید و این آثار را ببینید.

البته کتابی نفیس از آثار میرزا غلامرضا اصفهانی به ارزش یک میلیون و ۸۵۰ هزار تومان در این نمایشگاه رونمایی شده و بر اساس گزارش هنرآنلاین، این کتاب طی ۴۰ سال توسط مظفر بختیار گردآوری شده است. در استیتمنت این نمایشگاه آمده است: «چنانچه ملتی میراثی برای عرضه در بازار جهانی نداشته باشد، لاجرم چاره‌ای جز پذیرش فرهنگ‌های مختلف نخواهد داشت و هویتی تکه پاره می‌یابد. با علم به این موضوع در مسیر پاسداشت میراث فرهنگی مکتوب و در چارچوب رسالت اجتماعی که بر خود فرض دانسته‌ایم، تلاش می‌کنیم گام‌هایی کوچک اما مستحکم و ماندگار برداریم. در همین راستا مفتخریم که توانسته‌ایم مجموعه‌ای از آثار خوشنویسی میرزا غلامرضا اصفهانی را پس از ۲۰ سال ممارست، همراهی، و همکاری با نامداران این عرصه منتشر کنیم. این نمایشگاه گوشه‌ای از آثار منتشر شده را نمایش می‌دهد.»

دنگ

دلایل خشایار اعتمادی برای خداحافظی از دنیای موسیقی

یکی از اولین‌های موسیقی پاپ در ایران خشایار اعتمادی است و او برای رسیدن به مجوز انتشار آلبوم بسیار تلاش کرده بود. حالا پس از سال‌ها تلاش در این عرصه اعلام کرده که قصد خداحافظی دارد.

ایسنا به نقل از اعتمادی در برنامه گیومه رادیو نمایش نوشت: فکر می‌کنم اشتباه نمی‌کنم چون پیش از تصمیمم، سبک سنگین می‌کنم که بعد پشیمان نشوم. انسان با موسیقی زاده می‌شود و این طور نیست یکباره در او ایجاد شود.

سخت بود برایم که روزی بخواهم از فضای حرفه‌ای موسیقی به صورت اجمالی و سریع خداحافظی کنم. نزدیک به اوایل سال ۸۰ بود که حس کردم مضامین و ساختاری حمایت‌شده و هدایت‌شده دارد وارد عرصه موسیقی می‌شود و اشعاری دارد به کار می‌رود که از سطح محاوره جامعه پایین‌تر بود.

چیزی که برایم جالب بود این که وقتی پدیده‌ای در جامعه ما اتفاق می‌افتد که مثبت نیست، با دو قشر مواجه هستیم؛ مخاطبانی که زیادند و سکوت می‌کنند و بخش اندکی که ناآگاه هستند و در این شرایط پررنگ دیده می‌شوند. در موسیقی هم این اتفاق افتاد.

امروز برای من شکی نمانده که بدون تمام بسترهای به‌خصوص پخش موسیقی، امکان فعالیت ندارید؛ چراکه برای مثال زیباترین لباس را هم خریداری کنید و جایی برای عرضه نداشته باشید، جایش در کمد است.

تمام بسترهای پخش، حتی متاسفانه تیتراژ سریال‌ها و برنامه‌ها دست افراد معدودی افتاده است. اولویت افراد، اولویت اقتصادی با بهره‌گیری از یکسری کاست شده است. باید ببینید از هنر چه خروجی فرهنگی به جامعه ارائه می‌کند.

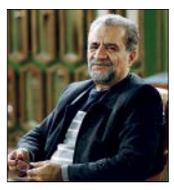

شاعر صد دانه یاقوت در بیمارستان

مصطفی رحماندوست، شاعر و نویسنده نام‌آشنای ادبیات کودک و نوجوان به دلیل عارضه قلبی در بیمارستان بستری شد. این خبر را مهر منتشر کرد و به نقل از رحماندوست در یک گفت‌وگوی کوتاه نوشت که در حال حاضر بخشی از مشکل این شاعر و نویسنده کودکان رفع شده و در روزهای آینده نیز برای ادامه معالجه در بیمارستان خواهد ماند. رحماندوست تنها شاعر و نویسنده ایرانی است که بیش از ۳۵۰ عنوان کتاب در شمارگان میلیونی منتشر کرده است.

یزدانی در برج میلاد می‌خواند

موزیک ویدئوی اثر سینمایی پویانمایی آخرین داستان با صدا و حضور رضا یزدانی همین روزها رونمایی شده و همزمان خبر رسیده این خواننده موسیقی پاپ که در سال‌های اخیر بازیگری را به تجربیاتش افزوده، قرار است ۲۷ آذر در برج میلاد کنسرت داشته باشد. این خبر را مهر منتشر کرده و نوشته به دلیل وضعیت اقتصادی مردم بلیت کنسرت این خواننده بین ۳۵ تا ۱۵۰ هزار تومان به فروش می‌رسد.

تقدیر از حسین پارسایی در مراسم اختتامیه جشنواره تئاتر بچه‌های مسجد

عکس: مهر

حسین پارسایی که به اجرای نمایش‌های پر زرق و برق مشهور است مورد تقدیر جشنواره تئاتر بچه‌های مسجد قرار گرفت

کارگردان تئاترهای اشرافی در جشنواره مسجدی

آذر مهاجر

ادبیات و هنر

حسین پارسایی را این سال‌ها با نمایش‌های موزیکال بینوایان و اولیور توئیست می‌شناسیم؛ نمایش‌هایی که با بلیت‌های چندصدهزار تومانی به صحنه رفته‌اند و پایان هفته گذشته کارگردان این نمایش در جشنواره تئاتر بچه‌های مسجد مورد تقدیر قرار گرفته است. این اتفاقات حرف و حدیث‌های زیادی به پا کرده و بسیاری برگزارکننده این جشنواره را نقد کرده‌اند که کارگردان چنین نمایش‌هایی را چه به جشنواره ارزشی تئاتر بچه‌های مسجد. نقدها و گلایه‌ها را برای کوروش زارعی مطرح کردیم و در قالب یک منتقد از او به عنوان دبیر جشنواره خواستیم پاسخگوی چنین انتخابی باشد.

کوروش زارعی مدیر مرکز هنرهای نمایشی حوزه هنری: می‌توان این طوری نگاه کرد که وقتی اقتصاد تئاتر خوب نیست، یک نفر با نمایش‌های تجاری توانسته از کسانی که ثروتمند هستند پول بگیرد

دلیل انتخاب حسین پارسایی چه بود؟

ایشان از مبتکران و پایه‌گذاران جریان تئاتر بچه‌های مسجد، نزدیک به هشت دوره دبیر جشنواره بچه‌های مسجد و ده سال مدیر دفتر تئاتر مرکزی بچه‌های مسجد بودند و از کسانی هستند که این جریان را در تئاتر ایران پایه‌گذاری و شاگردان زیادی را تربیت کرده‌اند و بسیاری از هنرمندانی که در تئاتر آیینی، دینی و مذهبی کشور فعالیت می‌کنند، دستاورد دوره دبیری ایشان هستند. بنابراین خواستیم به پاس زحمات این سال‌ها که به پای تئاتر بچه‌های مسجد کشیده‌اند از ایشان تقدیر کنیم.

مدیر یا دبیر یک جریان تئاتری بودن، پذیرفتن یک سمت است و می‌تواند...

نه. ایشان فقط سمت نداشتند، مسوولیت پذیرفتند، شاگرد تربیت کردند. جریان مذهبی تئاتر کشور را پایه‌ریزی کردند. نمایش مذهبی زیادی روی صحنه بردند و ۱۲ دوره نمایشنامه بچه‌های مسجد منتشر شد که هنوز هم به این متون مراجعه می‌شود.

ولی حسین پارسایی امروز به کارگردانی آثار تجاری شناخته می‌شود؛ آثار موزیکال و پرهزینه با بلیت‌های چند صد هزار تومانی و تازه آخرین نمایش ایشان توقیف شد.

نه، تا آنجا که من متوجه شدم بازیگرشان گروه را برای بازی در یک سریال ترک کرده بود. فکر نمی‌کنم توقیف شده باشد.

در گزارشی که تسنیم منتشر کرده، به استناد صحبت‌های فخرموسوی، رئیس شورای نظارت و ارزشیابی اداره کل هنرهای نمایشی، نمایش دوبار تذکر گرفته و در نهایت توقیف شده بود.

الآن شاید جایش نباشد ولی می‌توانیم در فرصت دیگری درباره این خبرگزاری حرف بزنیم. شما این را مد نظر داشته باشید که من جزو شورای عالی نظارت بر تئاتر کشور هستم. اگر قرار باشد این نمایش توقیف شود، حتما در جریان قرار می‌گرفتم.

به هر حال حتی اگر از این مسأله هم بگذریم باز هم تصویری که از حسین پارسایی امروز وجود دارد، کارگردان نمایش‌های تجاری است.

چه اشکالی دارد ایشان آثار تجاری کارگردانی کرده باشد؟

بگذارید من بپرسم کدام یک از آخرین آثار ایشان در مسجد قابل اجراست؟

داریم دو موضوع کاملا متفاوت را با هم قاطی می‌کنیم. ایشان شخصیتی دارد که توانسته به جریانی کمک کند، این جریان توانسته آدم‌هایی را تربیت کند و مسیری را تداوم بدهد. ما به این شخصیت با چنین سابقه‌ای و به کسی که ۳۰ سال خدمتگزار حوزه هنری بوده، توجه و از او تقدیر کرده‌ایم. همین حالا آقای حسین پارسایی با بچه‌های تئاتر گیلان در حال تولید یک نمایش مذهبی بزرگ است.

درباره نمایش‌هایی که کارگردانی کرده‌اند، صحبت کنیم مثل بینوایان و اولیور توئیست.

نمایش بینوایان بر اساس رمانی اجرا شده که رهبر معظم انقلاب نقل به مضمون فرموده‌اند اگر قرار باشد یک رمان غربی را به عنوان اثر ارزشی انتخاب کنیم، بینوایان مذهبی‌ترین رمان تاریخ ادبیات غرب است.

این را در نظر بگیرید که آقای پارسایی یک بچه مسلمان معتقد است. اگر کارگردانی این تئاترها توسط ایشان عجیب است شاید مسأله از ماست که تئاتر مذهبی را مورد حمایت قرار نداده‌ایم. همه می‌دانیم تئاتر هزینه دارد، به‌خصوص تئاتر مذهبی که پرهزینه و پربازیگر است و اگر حمایت نشود به نتیجه نمی‌رسد. ضمن این‌که من همچنان معتقدم نمایش‌هایی مانند بینوایان، مذهبی و دینی و اخلاقی است و آقای پارسایی تغییر رویه نداده، فقط احتمالا خواسته به لحاظ فنی و تکنیکی سمت و سوی دیگری را تجربه کند و این هم به اعتقاد من ایراد و اشکال محسوب نمی‌شود. ایشان که نه ضد انقلاب است، نه ضد نظام و نه...

مسأله اصلا این نیست. داریم در دایره ارزش‌ها و تعاریف و متر و معیارهای قانونی و عرفی جامعه خودمان حرف می‌زنیم.

بسیاری از دوستان مطبوعاتی شما و برخی دیگر طوری حرف می‌زنند که گویی حسین پارسایی ضدانقلاب است یا... واقعا این طور نیست. من حتی نمی‌خواهم از ایشان دفاع کنم و ترجیح می‌دهم از کاری که خودمان کردیم حرف بزنم. من فکر می‌کنم حوزه هنری و مرکز هنرهای نمایشی کار اشتباهی نکرده و بر اساس حدیث «من لم یشکر المخلوق لم یشکر الخالق» ما خواستیم تقدیری داشته باشیم از ایشان که از پایه‌گذاران تئاتر بچه‌های مسجد بودند، چند سال آن را هدایت کردند و شاگردان و نویسندگانی آموزش داده که در این جریان موثر بوده‌اند. این جریان دو دهه متوقف شده بود و ما دوباره آن را راه انداختیم و اتفاقات خوبی رخ داده است.

امیدوارم موفق باشید. مسأله ما این است که برای تقدیر و تشکر باید سراغ کسانی رفت که سال‌های سال در یک راه، سرسختانه و صبورانه تلاش کرده‌اند و با وجود همه دشواری‌ها در یک مسیر مانده‌اند. آقای پارسایی رفت و برگشت داشته در مسیرش.

رفت و آمدی نبوده. حسین پارسایی هنوز بر سر موضعش ایستاده، هنوز هم یک هنرمند انقلابی است، معتقد است، بچه مسلمان است...

آقای پارسایی الآن بنیانگذار تئاترهای تجاری محسوب می‌شود و همین روزها، آقای سلیمانی دستیار ایشان نمایش مری پاپینز را که از زمره همین دسته آثار است در تالار وحدت روی صحنه دارند.

آقای سلیمانی سال‌ها در زمینه تئاتر کودک فعالیت کرده و حالا تصمیم گرفته، یک تئاتر کودک در ابعاد بزرگ‌تر را به صحنه ببرد. به نظر شما این نمایش غیر اخلاقی است که روی صحنه است؟ البته من قصد ندارم از کسی دفاع بکنم.

فضای تئاترهایی مثل بینوایان یا همین مری پاپینز و بستری که در آن شکل گرفته‌اند و برآمده از آن هستند، ارتباطی با تئاتر بچه‌های مسجد ندارد. از حرکات موزون، موزیکال بودن و جنس مخاطبش گرفته تا قیمت بلیت و هزینه‌های تولید و عرضه‌اش.

اصلا، چرا این دو را با هم مقایسه می‌کنید؟ جریان بچه‌های مسجد جریان دیگری است و اینها اصلا ارتباطی با هم ندارند که با هم مقایسه می‌کنید. حرف من این است وقتی جریانی مسیر خودش را می‌رود، نباید آن را به جریان دیگری وصل کرد، اتصال این جریان‌ها به هم درست نیست. من خودم از مخالفان بلیت‌های ۱۲۰ هزار تومانی هستم، اما این‌که آقای پارسایی دو نمایش تجاری کارگردانی کرده، دیگر ما باید تمام زحمات ایشان را در جریان تئاتر بچه‌های مسجد فراموش کنیم!

ولی به نظر می‌رسد فضای کاری آقای پارسایی از بچه‌های مسجد جدا شده و دست کم الآن، خیلی با این جریان مرتبط به نظر نمی‌رسند. شاید حیرت افراد باعث شده این قدر درباره تقدیر از ایشان واکنش نشان می‌دهند.

نه من فکر نمی‌کنم ایشان از این فضا جدا شده، اگر این طور بود دوباره نمی‌رفت سراغ یک کار مذهبی. خداوند شاهد است چند ماه قبل از ماه محرم به مرکز هنرهای نمایشی، حوزه هنری و چندجای دیگر مراجعه کرد و گفت می‌خواهد یک کار عاشورایی به صحنه ببرد، ولی نتوانست حمایتی بگیرد. حتی اصرار کرد با بودجه محدود کارش را به صحنه خواهد برد، اما گفتم ما ۳۰ میلیون تومان هم نداریم چه رسد به ۱۵۰ میلیون تومان. حتی دیشب بعد از تقدیرش با من تماس گرفت و گفت یک بار دیگر او را بردیم به حال و هوای بچه‌های مسجد.

مشکل همین رفت و برگشت‌هاست!

من می‌گویم یکطرفه قضاوت نکنیم. راه آدم‌ها را نبندیم. آدم‌هایی که متعلق به این نظام هستند و برایشان زحمت کشیده شده، رویشان سرمایه‌گذاری شده و رشدشان داده را از خودمان نرنجانیم. مگر رهبر انقلاب دست مهربانی بر سر بزرگواری نکشید که ایشان بعدها توانست یک فیلم بزرگ و فاخر بسازد و همه ایران و جهان اسلام به او ببالد. مگر ما انقلابی و پیرو ولایت فقیه نیستیم؟ وقتی رهبر انقلاب چنین روش و منشی دارند، ما هم باید چنین کنیم.

این آدم‌ها فرزندان انقلاب هستند. ممکن است در خانواده‌ای فرزندی اشتباه کند، والدین که او را دور نمی‌اندازند. این افراد دست پرورده انقلاب هستند، انقلاب برایشان هزینه کرده و اگر خطایی بکنند باید حلش کرد.

دو نکته در اینجا مطرح است؛ اول این‌که نه شما و نه آقای پارسایی معتقد نیستید اشتباهی رخ داده و دوم این‌که پذیرفتن و باز بودن آغوش یک حرف است و تقدیر کردن چیزی فراتر.

حسین پارسایی از هفت هشت سالگی تئاتر را شروع کرده، از دوران نوجوانی در جنگ حضور داشته و کار تئاتر می‌کرده، در حین اجرای تئاتر، شهید حسینی در آغوشش شهید شده است. نیمه خالی لیوان را نبینید. نیمه پر آن را هم ببینید. با یک تغییر مسیر همه زحمات آدم‌ها را زیر سوال نبرید. انصاف داشته باشید، شاید خیلی از اتفاقات به دلیل بی‌انصافی‌ها در کشورمان رخ می‌دهد. سر یک نامهربانی می‌شود آدم‌هایی که برایشان زحمت کشیده شده را از دست داد. دین به ما توصیه کرده به هم تهمت نزنیم و بی‌انصافی نکنیم، قضاوت نکنیم و خیلی از مشکلات ما این است که دستورات اسلامی را رعایت نمی‌کنیم.

این احتمال را هم در نظر بگیرید که چنین مهربانی‌هایی رویه شود و آن وقت خیلی‌های دیگر هم حق دارند شامل چنین رفعتی شوند.

حسین پارسایی رفت و آمده نکرده. دو تجربه تئاتر تجاری انجام داده است..

دو تجربه با بلیت‌های چندصد هزار تومانی و البته نمی‌توان فهمید برای کدام قشر از مخاطبان!

من با شما درباره قیمت بلیت تئاتر موافق هستم، ولی از این طرف هم می‌توان به موضوع نگاه کرد که آدم‌های پولداری در کشورمان هستند که می‌شود برای آنها نمایشی تولید کرد که ضمن حفظ خط و خطوط تعریف شده، به ذائقه آنها خوش بیاید و آنها را به تئاتر بکشاند. پارسایی از این مخاطب برای تئاتر کشور درآمدزایی کرده است. این طوری هم می‌توان نگاه کرد.

چقدر ساختار تئاتر کشورمان تاب چنین اتفاقی را داشته و چه تعداد از فعالان تئاتر با آن موافق بوده و چنین نمایش‌هایی را به حال تئاتر کشور مفید می‌دانند؟

شاید عده‌ای از اهالی تئاتر مخالف بودند و موافق‌هایی هم داشته است. در این دو نمایش ۵۰۰ یا ۶۰۰ تئاتری فعالیت کردند و برایشان درآمدزایی شد در این شرایط اقتصادی بد تئاتر.

سال‌های زیادی است که من خودم نمایش به صحنه نبرده‌ام چون پول کافی نداریم. می‌توان این طوری نگاه کرد که وقتی اقتصاد تئاتر خوب نیست، یک نفر با نمایش‌های تجاری توانسته از کسانی که ثروتمند هستند پول بگیرد...

مرا به یاد رابین‌هود انداختید!

رابین‌هودهایی همیشه در جامعه هستند. البته نه این‌که دزدی کنند ولی تلاش کنند از ثروت موجود در جامعه به نفع اقشار کم درآمدتر استفاده کنند. به هر حال من می‌گویم اگر پارسایی خطایی هم کرده باشد به فرموده امام علی (ع)، نباید قضاوتی کرد شاید که توبه کرده باشد.

آقای زارعی باور کنید ما ایشان را به عنوان یک خطاکار قضاوت نمی‌کنیم، درباره جنس و رنگ و ماهیت یک هنرمند حرف می‌زنیم. همان زمان که آقای پارسایی نمایش‌های اولیور توئیست و بینوایان را به صحنه بردند همان‌قدر حیرت‌زده شدیم که امروز از تقدیرش در جشنواره تئاتر بچه‌های مسجد حیرت می‌کنیم.

من با آن شکل از تئاتر موافق نیستم، ولی انسان است دیگر و دوست دارد تجربه کند. شاید آقای پارسایی تجربه کرده و حالا برگشته باشد. همه از این تجربیات دارند در زندگی. مهم این است که آدم‌ها باور قلبی و اعتقادشان را از دست ندهند و من فکر می‌کنم حسین پارسایی فکر و قلب و باورش مذهبی و دینی است.

پیش از این به سابقه تهیه کننده و کارگردان تئاترهای اشرافی پرداخته‌ایم که در تاریخ سه‌شنبه ۲۶ مهر ۹۷ منتشر شده است

از آیین تا بینوایان

حسین پارسایی از زادگاهش شهر قم تئاتر را آغاز کرد. او از دهه ۶۰ وارد این عرصه شد و از اوایل دهه ۷۰ گروهی به نام آیین را راه اندازی کرد.

پارسایی سال‌ها در زمینه تئاتر مذهبی فعالیت داشت و نمایش‌های متعددی در این زمینه به صحنه برده که از آن جمله می‌توان به بانوی آب و آیین، سردار مهر و ماه و خواهرانه به وقت خیزران اشاره کرد.

او چند سالی دبیر جشنواره تئاتر بچه‌های مسجد بود و مدیریت اداره کل دفتر نمایش خانگی، مستند و فیلم کوتاه سازمان سینمایی را در کارنامه دارد. از مسؤولیت‌های پارسایی می‌توان به عضویت در شورای سیاستگذاری تئاتر ایرانشهر اشاره کرد و نیز دبیر جشنواره تئاتر مقاومت در پانزدهمین دوره‌اش.

بعد از سال‌ها فعالیت در عرصه تئاترهای ارزشی، پارسایی ناگهان با نمایش‌های بینوایان و اولیور توئیست باعث غافلگیری اهالی تئاتر و مخاطبان این هنر شد. او به عنوان کارگردان دو نمایش با هزینه هنگفت به صحنه برد که قیمت بلیت این نمایش‌ها به چندصد هزار تومان می‌رسید. نمایش آخرش با عنوان مولن روژ هم حاشیه‌هایی داشته که در گفت‌وگوی پیش روی شما به آن هم پرداخته شده است.